

РЕШЕНИЕ

№ 681

гр. София, 01.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 53 СЪСТАВ, в публично заседание на осми декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: **КОНСТАНТИН АЛ. КУНЧЕВ**

при участието на секретаря **БИЛЯНА ЕМ. ПЕТРОВА**
като разгледа докладваното от **КОНСТАНТИН АЛ. КУНЧЕВ** Гражданско дело № 20211110139611 по описа за 2021 година

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл. 181, ал. 1, пр. 2, вр. чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР /в сила от 28.11.2014 г./ за заплащане на сумата от 1 020 лв., представляваща левова равностойност на полагаща се на ищеца и неосигурена от ответника храна за периода от 01.10.2020 г. до 18.06.2021 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба - 06.07.2021 г. до окончателното плащане.

Ищецът твърди, че със Заповед № 8121К-9439/01.10.2020г. на министъра на вътрешните работи е назначен на длъжност началник на отдел в 01 „Контрол на управленската дейност в структури на територията на Южна България“ към дирекция „И.....т“ – МВР, по силата на което служебното му правоотношение било преобразувано и той преминал в категория „държавен служител“ по смисъла на чл. 142, ал.1, т.2 ЗМВР. Със Заповед № 8121К-9456/01.10.2020г. било определено по-високо ниво на основната му месечна заплата. Поддържа, че до датата на новото назначаване в структурите на МВР, ищецът получавал ежемесечно левовата равностойност на полагащата му се храна по чл. 181, ал.1 от ЗМВР в размер на 120 лв., като считано от 01.10.2020г. това било преустановено. Твърди, че в месечната му заплата не е била включена левовата равностойност на храната, която е следвало да му бъде осигурена. На 18.06.2021 г. на ищеца била връчена заповед № 8121К-7659/18.06.2021 г., издадена от министъра на вътрешните работи за прекратяване на служебното му правоотношение поради съкращаване на щата. Счита, че с Наредба № 8121з-773 от 01.07.2015г. за условията и реда за осигуряване на храна или левовата й равностойност на служителите на МВР неправомерно е ограничено правото на безплатна храна само за служители по чл. 142, ал.1, т.1 и т.3 от ЗМВР. Претендира разноски.

Ответникът представя отговор в срока по чл. 131 ГПК, в който не оспорва твърденията

за наличие на служебни отношения между страните и положения от ищеца труд. Твърди, че тъй като към процесния период ищецът бил държавен служител по смисъла на чл. 142, ал. 1, т. 2 от Наредба № 8121з-773 от 01.07.2015г., статутът му се уреждал от ЗДСл, в който не се предвижда предоставяне на храна или левовата ѝ равностойност. Поддържа, че за исковия период на ищеца не е изплащана отделно левовата равностойност за храна, тъй като на същия е определена индивидуална основна заплата, включваща и левовата равностойност на храната. Моли за отхвърляне на иска. Претендира разноси. Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По иск с правно основание по чл. 181, ал. 1, пр. 2, вр. чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР:

Основателността на иска се обуславя от установяване от ищеца наличието на следните предпоставки: 1. служебно правоотношение с ответника в рамките на исковия период, по силата на което е работил при него като държавен служител; 2. основанията за дължимост на претендираната сума; 3. нейния размер. При установяване на посочените обстоятелства, в тежест на ответника е да докаже твърдяните от него възражения срещу основателността на исковата претенция.

По безспорен начин е установено, че служебно правоотношение между страните, в рамките на което в периода от 01.10.2020 г. до 18.06.2021 г. ищецът Т. Д. СТ., имащ статут на държавен служител по смисъла на чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, е заемал длъжността началник на отдел 01 **„Контрол на управленската дейност в структури на територията на Южна България“ при дирекция „И.....т“ - МВР** при ответника, както и, че в рамките на същия той е полагал труда си при ответника.

Нещо повече, така отделените за безспорни факти следват и от данните, удостоверени в писмените доказателства по делото - заповед за назначаване № 8121К-9439/01.10.2020 г., заповед за прекратяване № 8121К-7660/18.06.2021 г., и двете издадени от Министъра на вътрешните работи, кадрова справка на ищеца, поименно щатно разписание на дирекция „И.....т“ при ответника, както и справка относно размера на основната месечна заплата на Симеон Русинов, отнасяща се за процесния период.

От счетоводната експертиза по делото се установи, че за периода от 15 януари 2019 г. до 01 октомври 2020 г. ищецът е назначен на длъжност **Началник отдел „Контрол и управленска дейност в структури на територията на Южна България при дирекция „И.....т“** - съгласно ЗМВР. Ведно от ведомост за работни заплати до м. септември 2020 г. ищецът е получава месечно възнаграждение по ЗМВР в следния размер за пълен месец, по отделни пера:

Заплата за длъжност: 1838,00 лв.

ДВ за прослужено време 735,00 лв.

Сума за работа с компютър 4,00 лв.

Сума за храна 120,00 лв. - левовата равностойност на храната по чл. 181, ал.1/

Общо заплата за месеца: 2697,00 лв

Съгласно разпоредбата на § 87, ал. 6 ПЗРЗИДЗМВР при (6) При назначаването на служителите по ал. 1 се определя индивидуална **основна заплата**, не по-ниска от възнаграждението, определено до 30 септември 2020 г. по реда на Закона за Министерството на вътрешните работи **и включващо** заплата за длъжност, допълнително възнаграждение за прослужено време и за научна степен и левовата равностойност на храната по чл. 181, ал. 1.

В периода от 01.10.2020 г. до 31.12.2020 г. ищецът е получавал заплата от **2725 лв.**, а считано от 01.01.2021 г. до 18.06.2021 г. заплата на ищеца е в размер на 3133,00 лв., като отново е бил на същата длъжност началник на отдел 01 „Контрол на управленската дейност в структури на територията на Южна България“ при дирекция „И.....т“ – МВР.

Законът е спазен, тъй като в основната заплата на ищеца са включени всички добавки от предходната му длъжност и просто е определен нов размер на месечната заплата, който е малко по-висок от заплата плюс добавките в предходния период. Няма ощетяване на ищеца има запазване на размера на получаваната заплата, като в нея вече се включват и предходните добавки. Длъжността е същата, която е заемана и преди това, поради което не съществува законово основание за получаване на по-висока заплата, при положение че в нея са включени всички добавки.

По посочения начин законодателят по целесъобразност отнема привилегии на определена категория служители в МВР, като запазва правата на служителите, които преди тази дата са изпълнявали тези длъжности - посочва начина, по който следва да се формира основната заплата на служителя и в нея нормативно е включено както допълнителното възнаграждение за прослужено време, така и левовата равностойност на храната.

В чл. 142, ал. 4 ЗМВР изрично е предвидено, че статутът на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 се урежда със Закона за държавния служител и с приложимите към тях изчерпателно изброени разпоредби на ЗМВР - чл. 56, чл. 151, ал. 1 и 7, чл. 156, ал. 4, чл. 181, ал. 3, чл. 182, чл. 185, ал. 1, чл. 186а, чл. 190, ал. 2, чл. 191 и 233.

Разпоредбата на чл. 181, ал. 1 ЗМВР не е сред изчерпателно изброените разпоредби на ЗМВР приложими към статута на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, поради което и неоснователно се явява искането на ищцата за приложението му спрямо нея.

Изчерпателното изброяване на разпоредби в ЗМВР приложими към служителите заемащи длъжности по чл. 142, ал. 1, т. 2 е въведено със Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи /ДВ, бр. 60 от 2020 г., в сила от 1.10.2020 г. / и представлява връщане на част от привилегиите отнети от законодателя през 2016 г. за тази група служители в МВР, като в периода от 14.10.2016 г. до 01.10.2020 г. приложими спрямо тези служители са само разпоредбите на Закона за държавния служител.

При това положение допълнително изплащане на равностойност за храна се дължи

само при условията на чл. 181, ал.3 ЗМВР, които обаче в случая не са твърдят и не се установяват да са налице.

С оглед неоснователността на предявения главен иск, то неоснователен се явява и иска за заплащане на обезщетение за забава върху недължимата от ответника сума.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХЪВРЛЯ искът на основание чл. 181, ал. 1, пр. 2, вр. чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР на Т. Д. СТ. с ЕГН ***** срещу „Министерство на вътрешните работи“, БУЛСТАТ 000695235, с адрес: гр. София, ул. „Шести септември“ № 29, за **сумата от 1 020 лв.**, представляваща левова равностойност на полагаща се на ищеца и неосигурена от ответника храна за периода от 01.10.2020 г. до 18.06.2021 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба - 06.07.2021 г. до окончателното плащане.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____